

Onwetend, verblind, verkrampt ?

Wat een rare tijden beleven wij toch ! Als nooit tevoren worden wij dag na dag overspoeld door een tsunami van agressieve acties en initiatieven met als enig doel : de Europeanen, en meer bepaald de Belgen, met een schuldcomplex op te zadelen.

DOOR GUIDO BOSTEELS

De politiek van Leopold II, de Lumumbacultus, het verwijderen van standbeelden en straatnamen uit de koloniale tijd, de TV-reeks 'Kinderen van de kolonie', het 'ontsmeten' van het Afrikamuseum van alle herinneringen aan wat de Belgen de Congolese bevolking hebben bijgebracht, de prangende vraag om excuses, niets is genoeg om tabula rasa te maken van een verleden dat nog slechts als een blinde vlek in het historisch geheugen van onze bevolking mag overblijven.

Mettertijd wordt de taak overigens nog mooi vergemakkelijkt : de hoofdredacteur van een "kwaliteitskrant" liet in zijn editie van 19 februari jl. nog horen dat nu de oud-kolonialen toch overleden of oud-bejaard zijn, "is het nu de hoogste tijd voor een morele herevaluatie". Zo luidt vandaag het gedachtegoed dat als leesvoer aan een 'ontwikkeld' publiek wordt voorgeschoteld !

Die arme "gekoloniseerden" toch : de scherprechters van het Afrikamuseum bijvoorbeeld staan al klaar met hun diagnose : drie woorden volstaan daartoe : racisme, uitbuiting en geweld (dixit directeur Gryseels in De Standaard van 20 augustus 2017). Dat die verdorpe kolonistoren een einde hebben gemaakt aan de slavenhandel en aan de

gruwelijke stammentwisten, dat zij de Afrikanen het wiel, het schrift en een wereldtaal hebben leren kennen, dat zij rituele wreedheden en polygamie hebben bestreden, dat zij een succesrijke strijd hebben geleverd tegen een reeks endemische ziekten en het alfabetisme, dat zij de Congolezen vertrouwd hebben gemaakt met de christelijke caritas, dat zij in enkele decennia een indrukwekkende kosteloze medische infrastructuur en een uitgebreid, evenzeer kosteloos onderwijsstelsel hebben opgebouwd, dat zij in dezelfde korte tijd een prachtige economische infrastructuur hebben ontwikkeld, dat zij zelfs begonnen waren met de opbouw van een systeem van sociale zekerheid, dat zij bezig waren een middenklasse te vormen waarvan het welvaartspeil het hoogste van heel Afrika was en reeds dat van zuidelijk Europa benaderde, dat alles zijn details van de geschiedenis die het hedendaags overheersend discours verstoren en dus liefst grondig verdonkeremaand horen te worden.

Even betamelijk wordt het geacht een discreet stilzwijgen in acht te nemen ten aanzien van de schrikwekkende neergang van de levensomstandigheden in het hedendaagse Midden-Afrika, waar het gros van de bevolking moet proberen te overleven met 1 dollar per dag, terwijl een upper class zich onderscheidt door wanbeheer, astronomische illegale verrijking en

schaamteloze schending van het publieke en het private rechtssysteem.

In zijn artikel van 19 februari, waarin de voornoemde hoofdredacteur ongeduldig uitkijkt naar de spoedige dood van de laatste oud-kolonialen, begroet hij meteen de "afstammelingen van Congolezen die mondige intellectuelen geworden zijn". Wij kunnen hem de lectuur van een paar werken van zulke mensen aanbevelen. Zo is er bijvoorbeeld het boek van de academicus Jean-Pierre Nzeza Kabu Zex-Kongo : *"Léopold II – Le plus grand chef d'Etat du Congo"* (L'Harmattan, Parijs, 2018).

Merkwaardiger nog is het boek "L'Afrique à désintoxiquer" (Editions Dualpha) van de auteur en politicus Ernest Tigori (Ivoorkust), waarin deze betoogt dat het tijd wordt Europa te bevrijden uit zijn schuldcomplexen en Afrika uit zijn infantilisme. Volgens hem zijn er geen determinerende omstandigheden die de schijnbare onbekwaamheid van Afrika kunnen verklaren om eindelijk tot ontwikkeling te komen. Wanneer zullen wij in Europa eindelijk mogen hopen op de zo nodige openheid van geest die een constructieve verzoening tussen de vroegere kolonistoren en gekoloniseerden mogelijk zal maken ? ■